

[Albertsen]

glæder mig over og lytter til, idet jeg ofte er på linje med hende. Det er det, der er tale om. At det ikke er kommet tidligere, nu vel, det kan man beklage. Det er noget af det, vi vil forsøge at rette op på.

Med hensyn til bemærkningerne fra før om økonomi og ikke-økonomi. Jeg tillod mig at referere til, at dengang vi drøftede disse ting, var der tale om økonomiske konsekvenser uden at løse de reelle problemer, det drejede sig om i gruppen som sådan. Det var en appel, der desværre ikke havde effekt, før de partier, som nu har ændret holdning, fik en anden position. Det er derfor, det blev anført. Baggrunden er ikke den, som hr. Askjær Jørgensen nu begynder at påberåbe sig. Vi var ikke i tvivl om, at økonomien var dårlig. Vi måtte ændre status med hensyn til ansvar – altså administrativt ansvar, det politiske ansvar og ansvar for landet som sådant føler vi lige fuldt, uanset hvor vi er placeret – men der var ikke tvivl om vort ønske om at realisere en politik, som vi mente var mere forsvarelig end den, regeringen fører. Vi skal jo ikke have en større finanslovdebat, men lad mig bare nævne én ting: beskatning af pensionskasser, som den daværende opposition anså for vanvid. Regeringen ville blive styrtet dagen efter, hvis den foreslog noget sådant. Her er også andre elementer kommet ind i billedet.

Jeg tror egentlig, det ud fra et demokratisk synspunkt er ganske nyttigt, at nogen, der har opført sig uansvarligt, tvunget af en ansvarlig stilling nu lærer af dette. Det er på lang sigt godt for demokratiet, og derfor er det ikke spildt.

#### Tinning (VS):

Hr. Albertsens sidste bemærkninger giver mig anledning til at forsøge at blive blot en smule klogere på socialdemokratiet. Det er noget, der har interesseret mig igennem mange år. Hvis vi vender tilbage til 1. september-udspillet, så står der jo dér krystalklart, som jeg også var inde på i mit første indlæg: folketingsbeslutningen om afskaffelse af laveste invalidepension gennemføres ikke.

Jeg vil tro, man har siddet og tænkt: det kan vi ordne sammen med de radikale, for de havde jo den holdning, at det ikke skulle gennemføres. Men hvis den folketingsbeslutning ikke skulle gennemføres, selv om et fler-

tal i folketinget lige havde bestemt sig for at vedtage det beslutningsforslag, så var der altså mindst ét parti, som først skulle sige: »Vi vil godt have den laveste invalidepension fjernet, så vi stemmer for beslutningsforslag nr. B 33«, hvorefter selv samme parti skulle sige: »Det mener vi alligevel ikke, vi skifter holdning, vi erkender, vi må vende på en tallerken.« Medmindre socialdemokratiet da har siddet og lavet 1. september-udspil vel vidende, at det aldrig ville gå igennem.

Jeg vil godt vide: hvem var det, man på det tidspunkt prøvede at lokke til at skifte holdning? For der må være sådan et parti. Ellers er det meningsløst at skrive det. Hr. Albertsen må meget gerne komme herop og fortælle, om det var VS. Det tror jeg ikke. Hr. Albertsen ved godt, at det ikke kunne falde os ind. Det var næppe heller SF, men så er vi der ellers nogenlunde. Det må være CD, de kristelige, konservative, venstre eller fremskridtspartiet. Jeg ved ikke hvem, men et eller andet parti må hr. Albertsen og hr. Albertsens partifæller have forestillet sig. »Dem kan vi få til at skifte holdning, så de sammen med os kan sørge for, at vi alligevel ikke realiserer en beslutning, folketinget har truffet.« Medmindre man da bare sidder og klatter noget sort på noget hvidt for nu at lave noget, man kan kalde en plan.

Som mange andre end jeg ved, har vi i dag en socialminister, som man meget mildt må sige er en dristig personlighed. I dag gik dristigheden så langt, at socialministeren begyndte at tale om moral og begyndte at forklare, at når man nu alligevel skulle skære, så måtte man kigge på, om der var mange, der fik meget, og hvad det var for noget, og i virkeligheden kunne man helt principielt sige, at ligesom man har skåret i dagpengene, og ligesom man må skære i bistanndsloven, så har man altså også her skåret i forbindelse med den laveste invalidepension. Ja men der er altså en forskel, der gør, at man ikke kan drage den parallel. Den forskel går lige præcis på, at der var ikke nogen, da regeringen trådte til, der havde lavet et beslutningsforslag, som sagde: det pålægges regeringen at lave de og de forbedringer i bistanndsloven eller de og de forbedringer i dagpengene. Forskellen er, at der var nogle invalidepensionister på den laveste invalidepension, som var stillet nogle forbedringer i udsigt. Det lykkedes ikke socialdemokraterne at få lavet